

Arnhem, 2 januari 2022

Lief 2022,

Elk jaar, op nieuwjaarsdag,
vijf dagen vroeger dan de traditie voorschrijft,
tuig ik de kerstboom af
om met een schone lei
aan het nieuwe jaar te beginnen.

En toen ik de kerststal op wilde ruimen
zag ik dat Maria was verdwenen.

Typisch januari, dacht ik,
echt de maandag van het jaar.

Waar december nog een belofte in zich draagt
van licht, samenzijn, en warmte,
is januari grijs, alleen en koud.

Ik wist dat ik niet goed aan dit nieuwe jaar kon beginnen
als ik Maria niet terug zou vinden
en nog voor ik doorhad dat ik een kaartje kocht
zat ik al in de trein.

Het landschap dat langs de raampjes van de TGV gleed,
plooide en verschoot van kleur:
van weidegroen naar aardser bruin.

Terwijl het leigrijs wegtrok onder bleke zon
veranderden de populieren in cipressen
maakten de cipressen plaats voor palmbomen,
en klom de horizon de hoogte in
tot de poedersuikerwitte tobleronetoppen van de Pyreneeën.

Toen ik uitstapte kleurde alles Marialichtblauw,
de lucht boven de Pic du Jer,
de mondkapjes die de schaarse bedevaartgangers droegen,
zelfs het wc-papier in het hotel
had dezelfde kleur als Maria's gewaad:

RAL 5015

Ik was in Lourdes aangekomen.

Dacht ik hoop te vinden
op de plek waar de wanhopigen samen komen?

Misschien.

Want is het niet ook zo
dat het donkerste uur
vlak voor zonsopgang komt?

Maar in de grot waarin Maria anderhalve eeuw geleden
aan een astmatisch meisje was verschenen
vond ik haar niet – enkel een gipsen afgietsel.

Nu zijn er voor wie een afgietsel genoeg is,
maar ik wist dat ik niet met lege handen terug naar huis kon.

Ik trok te voet de bergen in,
liep de steeds steilere flanken op,
naderde steeds dichterbij
een hemel die me leeg leek,
terwijl de afgrond steeds dieper in mij staarde

en daar

zag ik haar.

Ik wilde haar omhelzen, maar ze hield me af:
'gelieve anderhalve meter afstand aan te houden' zei ze,
ook in de wereld der wonderen
moesten we rekening houden met o-mikron.

Maria schikte haar Mariablauwe mondkapje en sprak:

'We hebben de dagen naar het donkerst toe achter de rug
en ja, de winter is pas net begonnen,
maar gelukkig zijn er mensen aan wie je je kan warmen.

Dus heb hoop – de dagen worden langer –
we zijn weer naar het licht op weg.'

En toen verdween ze in de sneeuw
van waaruit ze eerder was verschenen

en ik

had nog steeds een lege kerststal,
maar ook hoop om die leegte mee te vullen.

Lief 2022 – nu jij je nog in alle leegte voor ons uitstrekt
hebben wij de keus
je bij voorbaat al te vullen met moedeloosheid
of je met hoop tegemoet te treden.

Ik,
lief 2022,
kies voor hoop.